

**28.8.2026**

Drahí bratia a sestry! Mám veľkú radosť, že sa dnes stretávame práve tu, na Spišskom hrade. Mnohí z nás sem možno prišli počas leta ako turisti, iní toto miesto dobre poznajú, pretože ho máme takpovediac pred očami každý deň. Dnes sme však na hrad neprišli iba obdivovať jeho krásu a históriu. Prišli sme sa sem predovšetkým **pod'akovať**. Za leto, ktoré sa pomaly končí. Za chvíľe oddychu, za ľudí, ktorých sme stretli, za cesty, ktoré sme prešli, za rodinu, za zdravie, za krásu prírody, za všetko, čo sme počas týchto týždňov mohli prežiť. A je krásne, že leto končíme práve Eucharistiou, pretože samotné slovo *Eucharistia* znamená vd'akyvzdanie. Keď sa však dnes rozhliadneme okolo seba, toto miesto nám zároveň kladie jednu veľmi zaujímavú otázku: **Čo zostáva?** Koľko ľudí prešlo týmito múrmi! Koľko príbehov sa tu odohralo, koľko plánov vzniklo, koľko rozhodnutí bolo urobených. Žili tu ľudia, ktorí sa radovali aj báli, plánovali budúcnosť, vychovávali deti, zápasili o svoje miesto vo svete. Mnohí boli určite presvedčení, že to, čo budujú, bude trvať veľmi dlho. Prešli však stáročia a my dnes stojíme medzi múrmi, ktoré nám pripomínajú, že čas ide ďalej.

A akoby nám Boh pripravil na dnešný deň ešte jedného sprievodcu, ktorý si túto otázku kládol celý život. Dnes totiž slávime sviatok **svätého Augustína**. Bol to mimoriadne nadaný človek, ktorý žil na prelome 4. a 5. storočia, vzdelanec, filozof, neskôr biskup a jeden z najväčších mysliteľov kresťanstva. Predovšetkým však bol človekom, ktorý dlho hľadal, na čom možno naozaj postaviť svoj život. A tak by som dnes chcel spojiť Spišský hrad, svätého Augustína a naše vlastné životy tromi jednoduchými slovami: **MÚRY – BRÁNA – POKLAD**.

**MÚRY – čo vo svojom živote budujem?** Keď človek staval hrad, potreboval predovšetkým pevné múry. Múry znamenali bezpečie. Čím boli vyššie a pevnejšie, tým bezpečnejšie sa človek cítil. A keď sa nad tým zamyslíme, aj my celý život niečo podobné robíme. Aj my si budujeme svoje múry istoty. Chceme mať dobrú prácu, bývanie, finančné zabezpečenie, vzdelanie, zdravie, dobré meno, vzťahy, ľudí, na ktorých sa môžeme spoľahnúť. A na tom nie je nič zlé. Boh nechce, aby sme boli nezodpovední. Chce, aby sme pracovali, rozvíjali svoje schopnosti, starali sa o rodinu a múdro budovali svoj život. Problém nastáva až vtedy, keď začneme veriť, že tieto múry nás dokážu zachrániť pred všetkým.

Svätý Augustín to poznal veľmi dobre. Bol nesmierne inteligentný, ambiciózny a úspešný. Túžil po poznaní, po uznaní, po dobrej kariére. Hľadal pravdu v rôznych filozofických smeroch a postupne si budoval život podľa svojich predstáv. Navonok sa mu mnohé darilo. A predsa vnútri zostával nepokoj.

Neskôr napísal jednu z najznámejších viet kresťanskej literatúry: „**Stvoril si nás pre seba a nespokojné je naše srdce, kým nespočinie v tebe.**“ Aká pravdivá veta! Človek môže mať pevné múry okolo seba a pritom veľký nepokoj vo svojom vnútri. Môže mať veľa vecí a pritom cítiť, že mu niečo podstatné chýba. A možno práve koniec leta je dobrou chvíľou, aby sme si túto otázku položili aj my. Čo vlastne budujem? Do čoho dávam najviac svojej energie, času a srdca? Sú všetky moje múry pevné, ale vo vnútri zostáva nepokoj? Augustín nám dnes nehovorí, aby sme svoje múry zbúrali. Hovorí nám niečo iné: **nezamieňaj múry za domov.** Pretože skutočným domovom ľudského srdca nie je majetok, úspech ani pohodlie. Skutočným domovom srdca je Boh.

**BRÁNA – koho vpúšťam dovnútra?** Každý hrad však potrebuje okrem múrov ešte jednu veľmi dôležitú vec – bránu. Múr chráni, ale brána umožňuje stretnutie. A môžeme mať nádherný hrad, no ak zostane brána stále zatvorená, nakoniec sa z neho môže stať väzenie. Aj ľudské srdce má svoju bránu. Augustínova cesta k Bohu nebola jednoduchá ani rýchla. Boh ho hľadal dlho. Prostredníctvom jeho mamy Moniky, ľudí, ktorých stretával, otázok, ktoré ho trápili, cez Sväté písmo i cez udalosti jeho života. Boh stál pri bráne, ale Augustín ju dlho nevedel celkom otvoriť. Je to veľmi ľudské. Niekedy totiž chceme Boha, ale zároveň si chceme ponechať niektoré časti života iba pre seba. Povieme mu: „Pane, sem môžeš vstúpiť, ale toto si ešte nechám ja. Toto rozhodnutie, tento vzťah, túto starosť, túto slabosť, tento plán – do toho mi zatiaľ nehovor.“ Augustín postupne pochopil, že Boh nechce vstúpiť do jeho života preto, aby mu niečo zobral. Chce vstúpiť preto, aby ho urobil slobodným. A to je možno veľmi pekné posolstvo aj pre nás na konci prázdnin. O niekoľko dní sa znovu rozbehne škola, práca, povinnosti a každodenný rytmus. Možno si preto nemusíme dať desať veľkých predsavzatí. Možno stačí jedno: **otvoriť Bohu o trochu viac bránu svojho života.** Dať mu viac času v modlitbe. Znovu otvoriť Sväté písmo. Urobiť krok k človeku, s ktorým sa neviem zmieriť. Vrátiť sa k sviatosti zmierenia. Začať sa doma spolu modliť. Alebo jednoducho ráno povedať: „Pane, dnešný deň je Tvoj. Vstúp doň.“ Pretože keď otvoríme Bohu bránu, nezmenší náš život. Naopak, **rozšíri naše srdce.**

**POKLAD – čo zostane?** A napokon tretie slovo: **poklad.** Keď sa dnes pozeráme na Spišský hrad, môžeme si predstaviť, koľko vecí sa tu kedysi považovalo za veľmi dôležité. Majetok, moc, postavenie. Kde sú dnes všetky tieto veci? Prešli stáročia a mnohé z toho, čo ľudia kedysi zamestnávalo od rána do večera, už nikoho netrápi. A to nie je smutná myšlienka. Naopak, môže byť veľmi oslobodzujúca. Pretože nám pomáha rozlišovať medzi tým, čo je iba dôležité **dnes**, a tým, čo je dôležité **navždy.**

Aj leto, s ktorým sa dnes lúčime, sa skončí. Fotografie zostanú v telefónoch, opálenie zmizne, deti sa vrátia do školy, dospelí do práce a život sa znovu rozbehne. Ale niečo z

leta môže zostať: čas, ktorý sme dali svojim blízkym; dobro, ktoré sme urobili; odpustenie, ktoré sme vyslovili; modlitba, pri ktorej sme sa znovu priblížili k Bohu.

To sú poklady, ktoré čas nedokáže premeniť na ruiny. Svätý Augustín veľa hľadal, veľa čítal, veľa premýšľal a veľa v živote zažil. Nakoniec však pochopil niečo veľmi jednoduché: najväčším pokladom človeka nie je to, čo vlastní, ale **Komu patrí jeho srdce.**

Drahí bratia a sestry, o chvíľu budeme sláviť Eucharistiu práve tu, medzi starobylými múrmi Spišského hradu. Generácie, ktoré tieto múry stavali, odišli. Páni hradu odišli. Mnohé ich plány pominuli. Aj naše leto 2026 sa pomaly stáva minulosťou. **Kristus však zostáva.** A preto si dnes zo Spišského hradu odnesme tri jednoduché otázky: **Aké múry vo svojom živote budujem? Je brána môjho srdca otvorená pre Boha? A čo je mojím skutočným pokladom?** Ak na tieto otázky budeme odpovedať spolu s Augustínom, možno aj my postupne objavíme to, čo objavil on: že ľudské srdce môže precestovať kus sveta, veľa zažiť, veľa dosiahnuť a všeličo vlastniť, ale pokoj nájde až vtedy, keď nájde svoj domov v Bohu. Pretože, ako nás učí svätý Augustín: **„Stvoril si nás pre seba a nespokojné je naše srdce, kým nespočinie v tebe.“ Amen.**